

v každém případě listinným podvodem; ovšem právní jeho kvalifikace jest různá, dle toho, zda byla uvedena v omyl osoba třetí v úmyslu, aby byla poškozena na majetku, nebo dohlédací orgány, aby byl zmařen účel státní kontroly. V onom případě spadá čin pod trestní sankci §§ů 197, 199 d) a 200 tr. zák., ve druhém pod §§y 197, 199 d) tr. zák. Přes to, že v obžalovacím spisu nebylo tvrzeno, že obžalovaný oklamal padělaným pasem nejen Jana V-u, nýbrž také dohlédací orgány v úmyslu, by zmařil policejně veterinářskou kontrolu, směl soud přihlížeti k těmto okolnostem, které vyšly na jevo teprve při hlavním přelíčení (z doznání obžalovaného, potvrzeného přečtenou četnickou zprávou) a položití je za základ rozhodnutí, poněvadž okolnosti ty sice pozměňují žalobní děj, ale nemění jeho totožnosti. Z uvedeného plyne, že tu nejde o nový čin, od žalobního zásadně rozdílný, který by vyžadoval k odsuzujícímu výroku pod zmatečností návrh obžalobců (§ 263, § 281 čís. 8 tr. ř.), nýbrž jde o odchylné právní posouzení žalobního děje, při němž soud v mezích §u 262 tr. ř. právem přihlédl i k novým okolnostem, neobsaženým v obžalobě. Při nezměněné totožnosti skutku nelze však mluvit o překročení obžaloby a porušení ustanovení §u 267 tr. ř., neboť první soud prostě uznal obžalovaného vinným činem trestným, jaký shledal ve skutečnosti, nejso vázán právním podřaděním obžaloby; pochybil jen v tom, že neměl stěžovatele zároveň sprostiti z obžaloby pro trestný čin, naznačený v obžalobě (§§y 197, 199 d), 200 tr. zák.), poněvadž vyřídil obžalobu již odsuzujícím výrokem podle §§ů 197, 199 d) tr. zák.

Čís. 1671.

Úspěšné odvolání co do trestu nemá významu pro povinnost obžalovaného k náhradě útrat soukromému obžalobci, zůstala-li otázka viny v platnosti (§ 390 odstavec první tr. ř.).

(Rozh. ze dne 14. června 1924, Zm I 345/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem krajského soudu v Litoměřicích jako soudu odvolacího ze dne 7. listopadu 1923 porušen byl zákon v ustanoveních §§ů 389 a 390 tr. ř.

Důvod y:

Rozsudkem krajského soudu v Litoměřicích jako soudu odvolacího ze dne 7. listopadu 1923 odmínuto bylo odvolání obžalované Anny R-ové z rozsudku okresního soudu v Litoměřicích ze dne 6. června 1923, jímž byla odvolatelka na návrh soukromé žalobkyně Marie H-ové pro přestupek podle §u 496 tr. zák. odsouzena do vězení na 5 dnů, pokud šlo o výrok o vině, vyhověno pak bylo jejímu odvolání, pokud šlo o výrok o trestu, a trest vězení změněn byl jí v pokutu 60 Kč. Zároveň vyslovil soud odvolací, že soukromá žalobkyně Marie H-ová jest podle

Šu 390 tr. ř. povinna hraditi náklady řízení odvolacího, zvláště pak též nahraditi obžalované útraty právního zastoupení 160 Kč. Zástupce soukromé žalobkyně Marie H-ové stěžoval si do tohoto výroku odvolacího soudu o útratách, ale stížnost jeho byla vrchním zemským soudem v Praze usnesením ze dne 23. listopadu 1923 odmítnuta jako nepřipustná, ježto odvolací soud ve věcech přestupkových o otázce útrat rozhoduje s konečnou platností. Rozsudek krajského jako odvolacího soudu v Litoměřicích, pokud jím Marie H-ová byla odsouzena, by obžalované Anně R-ové nahradila náklady řízení odvolacího, zvláště pak útraty právního zastoupení 160 Kč, porušuje zákon v ustanovení Šu 390 odstavec první tr. ř., dle něhož soukromému obžalobci uložiti lze náhradu všech následkem jeho zakročení vzniklých útrat, skončilo-li se trestní řízení jiným způsobem, než nálezem odsuzujícím. Takového případu zde nebylo, naopak proti obžalované byl vynesena náleze odsuzující, se kterým povždy spojeno jest podle Šu 389 odstavec první tr. ř. i odsouzení obžalovaného k náhradě útrat trestního řízení. Jen pro případ, že by byla obžalovaná Anna R-ová k svému odvolání co do viny bývala z obžaloby sprostěna, mohla býti soukromá obžalobkyně Marie H-ová odsouzena podle Šu 390 odstavec první tr. ř. k náhradě všech útrat, vzniklých jejím zakročením. Úspěšné odvolání Anny R-ové co do trestu nemá proto významu pro její povinnost k náhradě útrat, když otázka viny zůstala v platnosti a zde dokonce odvolání v tomto směru bylo zamítnuto.

Čís. 1672.

Podmíněný odklad výkonu trestu (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Ustanovení poslední věty čtvrtého odstavce Šu 6 zákona dlužno použiti jen v případech, kde k platnosti přišlo nebo přijíti mělo ustanovení Šu 265 tr. ř.

(Rozh. ze dne 14. června 1924, Zm I 346/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Litoměřicích ze 27. června 1923, pokud jím podle Šu 477 tr. ř. bylo zrušeno rozhodnutí prvního soudce, obžalovanému Františku J-ovi podmíněné odsouzení nepovolující, a pokud jím vysloveno bylo, že ohledně Františka J-a přísluší rozhodnouti o odkladu trestu soudu sborového, dále pak usnesením okresního soudu v Libochovicích z 21. listopadu 1923, jímž postoupeny byly spisy krajskému soudu v Litoměřicích k příslušnému jednání, porušen byl zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. v první a druhé větě čtvrtého odstavce Šu 6; rozhodnutí krajského soudu, pokud jím vysloveno bylo, že ohledně Františka J-a přísluší rozhodnouti o odkladu trestu soudu sborového a usnesení okresního soudu v Libochovicích z 21. listopadu 1923, kterým postoupeny byly spisy krajskému soudu v Litoměřicích k příslušnému jednání, se zrušují.